

**HERDENKEN IN DE OASE
OM HEN NIET TE VERGETEN**

Voorgangers: Jeanneke de Bot en Els Bazelmans die Mieke Mol vervangt

Techniek en presentatie: Paul Hafkemeijer

Piano: Frank Bockholts

Cantor: Harry de Bot

Aankleding altaartafel: Marijke Coonen

Vóór aanvang muziek van CD LIBERA, angel voices, nummer.....

Tijdens dit nummer sheet met boom in herfststooi met daarop de woorden:

Gedenken is een naam noemen in dankbaarheid en pijn.

Is omzien naar wat was of wat had kunnen zijn.

Klankschaal

Oasekaars wordt aangestoken

Welkom lieve mensen, jullie hier in de kerk en ook jullie die thuis met ons mee gaan vieren.

“ Herdenken in de Oase, om hen niet te vergeten”, om die reden zijn we hier vanavond samen.

Samen komen rondom lieve mensen die wij moeten missen; lang geleden of nog maar kort geleden overleden.....een gevoel van missen is niet aan tijd gebonden.

Met elkaar stil staan rondom dat gemis, hun namen noemen, een kaarsje aansteken en dat allemaal temidden van de anderen uit onze geloofsgemeenschap.

Het is zo belangrijk om namen van onze geliefden te laten klinken, daar waar mensen ruimte voor elkaar maken en ze ook echt gehoord gaan worden.

En dat kan hier in de Oase.

Lied: Wij zoeken u als wij samen komen, couplet 1,2,4

Inleiding

Alweer geruime tijd staat deze afbeelding van de Emmaüsgangers op mijn bureau.

Veel kunstenaars hebben zich laten inspireren door dit bijbel verhaal en hebben hier op hun eigen wijze uitdrukking aan gegeven.

Speciaal tot dit olieverfschilderij van Janet Brooks Gerloff met de titel Onderweg naar Emmaüs, voel ik mij sterk aangetrokken; die transparante mens trekt mij aan.

Ik ervaar het als zo'n troostvol beeld ; we lopen niet alleen, wat er ook gebeurt, we mogen geloven en ervaren, dat Hij mee gaat op onze weg.

Maar tijdens de voorbereiding van deze viering ging ik nog meer zien in dit beeld , dat ik graag wil delen in mijn levend woord.

Els ,Mieke en ik wensen ons allen toe dat deze viering ons troost mag bieden en houvast in het vertrouwen dat we er niet alleen voor staan als groot verdriet ons treft.

Goede God,

Samen hier bijeen
worden we stil
om ruimte te maken voor jou.

Samen hier bijeen
maken we ons voor even los
van wat ons ketent en op ons drukt

Samen hier bijeen
stellen we ons open
voor een vleugje wind
waarmee we verder mogen

Laat ons dat doen in de naam van God
die we kennen als Vader, Moeder, Zoon en Heilige Geest

Lezing: Huub Oosterhuis, naar Lucas 24, 13-35 Emmaüsgangers

Diezelfde dag: twee, woedend van ellende,
houden het voor gezien, twee uit ons midden.
Zij keren naar hun dorp dat Emmaüs heet.
Waarover spraken zij? Dat kun je raden.

Een vreemde voegt zich bij hen, loopt een eind mee,
't is Jezus zelf- hun ogen, overmeesterd,
herkennen niet zijn ogen en gestalte.

Hij sprak tot hen: Wat zijn dit voor een woorden
die jullie elkaar driftig tegenwerpen.

Zij houden in, ontstemd. Een van de twee,
Kleopas, neemt het woord: Ben jij dan die
enige vreemde in Jeruzalem
die niet weet wat geschied is dezer dagen,
daar, in het hart der Stad? Hij zegt: Wat dan?

Ze barsten los: Jezus de Nazareeër,
man van godswege, wat hij zei dat deed hij,
die mens was een profeet voor heel het volk.
Maar onze hoge heren, tempelvoogden,
hebben hem uitgeleverd aan de macht
van de Romeinen en hij werd gekruisigd.
Wij hadden zo gehoopt dat hij het was
die deze slavenwereld zou bevrijden.

Na alles is dit al de derde dag-

en heeft een drietal vrouwen uit ons midden
ons opgejuind: ze waren bij zijn graf
nog deze morgen vroeg - toen bij toverslag, aanschouwden
zij twee sneeuw witte boden uit de hemel
die zeiden dat hij leeft.

Hij sprak tot hen:
O jij en jij die van niets weet, o slome
lichtschuwe harten, moedeloos geworden,
moest de messias dit niet lijden, dacht je,
om zo voorgoed zijn overwicht te winnen?

En hij begon bij Mozes en liep alle
profetenteksten door en liet hen zien
wat over de messias staat geschreven.

Zo waren zij dicht bij het dorp gekomen.
Hij hield zich of hij verder wilde gaan.
Maar zij bezwoeren hem: Het is haast avond,
de dag is al gedaald, blijf toch bij *ons*.

En hij ging mee naar binnen om te blijven.

En het geschiedde, toen hij aanzat aan
de tafel met het brood, hij nam het brood,
hij sprak de zegen uit, hij brak en gaf het –
en zij herkenden hem met open ogen.

En *die* seconde, dat zij hem herkenden,
werd hij onzichtbaar en was weg, verdwenen.

O was ons hart niet als een brand in ons
toen hij ons op de weg de Schrift verklaarde.

Wij gingen heel de weg terug die nacht
en vonden in Jeruzalem ons allen
in lachen en geweent: Hij is verschenen
aan Petrus—ach het moet wel dat hij leeft.

En wij, beschroomd eerst maar allengs uitbundig,
vertelden hoe hij ons de Schrift verklaarde,
en hoe wij hem, zijn charme en charisma,
herkenden in het breken van het brood.

Lied: Uit uw hemel zonder grenzen, GvL 530

Levend woord

De leerlingen en wij; misschien kun je zeggen dat we lotgenoten zijn, als ons een lief mens ontvallen is, zoals voor de leerlingen Jezus, hun lieve vriend en leraar en voor ons wanneer we een partner, een kind of kleinkind, een vader of moeder, vriend of vriendin, die ons dierbaar is, moeten missen.. Wie zijn we dan zonder hem of haar?

Ik zie in dit schilderij, op een moment van groot verdriet en pijn, zoveel troost en innige nabijheid, maar het kan alleen nog niet zo worden ervaren.

Kan dit verhaal en deze afbeelding ons misschien raken en sterken als wij een geliefd mens moeten missen?

.....

Die "vage" tochtgenoot op deze afbeelding; hij gaat mee en toch ook weer niet omdat hij nog niet door de leerlingen als zodanig herkend wordt.

De verschrikkelijke gebeurtenissen van de voorgaande dagen neemt hen zodanig in beslag dat ze nog niet door hebben wie met hen meegaat. Hun blik is door het grote verdriet vertroebeld.

Voor ons wel herkenbaar, denk ik, dat als we een lief mens verloren hebben, ons zicht troebel wordt, waardoor alles anders gezien en ervaren wordt.

....

Die transparante vreemdeling, die een stukje met hen meeloopt, en doet voorkomen dat hij hen niet kent en van niets weet; hij biedt hen een luisterend oor, waardoor zij kunnen vertellen over hun vriend en zij de pijn van onmacht, verlatenheid en gemis woorden kunnen geven, met "iemand" kunnen delen.

Ze vertellen hem hoe belangrijk Jezus voor hen geweest is, wat hij hen allemaal heeft gegeven en heeft laten *in-zien*.

Dieper dan ooit voelen ze wat ze aan hem te danken hebben en daarnaast voelen ze ook de zwaarte van hun levens-opdracht en dat ze die weg nog moeilijk kunnen vervolgen zonder Zijn lijfelijke aanwezigheid.

En dan horen wij hen zeggen: "BLIJF BIJ ONS, want het is avond en de dag loopt ten einde". Ik hoor in deze woorden zeker hun zorg voor die "vreemdeling", maar misschien wel sterker hun nood aan nabijheid.

Samen aan de maaltijd wordt hij pas herkend als ze zien hoe hij, zoals zo gewend waren, het brood zegenet en met hen deelt.

Voor een kort ogenblik is er een ongelooflijk weer-zien en herkenning.

Dit moment ervaren zij als een levens-echte ontmoeting, een herinnering, die blijvende bron van kracht wordt, waar ze uit kunnen putten als ze hun weg weer moeten oppakken; hun trouwe metgezel op een heel andere, voor hen nieuwe wijze toch nabij en meegaand op hun weg; hun hart als warm en liefdevol onderkomen voor hem.

.....

Een levens-echte ontmoeting; soms gebeurt dat ons ook, dat we die lieve partner, moeder of dat lieve kleinkind opeens menen te zien of rondom ons heen ervaren als levens-echt; als voor even, niet gestorven. Iets van een droom, die zo ontzettend echt kan lijken.

Ongelooflijk en wonderlijk zo'n moment; een ervaring die ons diep raakt en waarover verteld wil worden (of niet); een ervaring die we vast willen houden met een gevoel van "blijf bij ons"!

Hoe kunnen wij die lieve mens, die zo gemist wordt, toch bij het leven houden;

"jij afwezige en toch ook aanwezig, maar dan zo anders" ?

Transparant en vaag, maar ons toch nog nabij!?

Is dat niet wat er kan gebeuren, dat die lieve mens iets oplicht, weer meer voelbaar wordt als we in stilte aan die lieve mens denken, tegen hem of haar praten, aan een ander over hem of haar vertellen hoe bijzonder hij/ zij was; wat hij of zij voor ons betekend heeft en waar wij ook zo dankbaar voor zijn.

Dat wij zijn/haar naam blijven noemen, ook als de omgeving dat soms nalaat; met aandacht een kaarsje aansteken bij die mooie foto op de kast, een bloem kopen in de kleur waar hij of zij zo van hield.

***En** daarnaast óók mogen voelen en noemen dat er momenten zijn geweest die moeizaam waren en niet licht hebben aangevoeld; als dat er allemaal mag zijn, wordt dan die lieve mens misschien niet steeds meer zo transparant als die mens Jezus op het schilderij..... *voor altijd meegaande op onze weg en ons altijd toch nabij!*

Het zal door ieder van jullie anders ervaren worden.

...

Manu Keirse, een Belgische rouwdeskundige geeft op de vraag "hoe leven wij voort in elkaar" het volgende antwoord : " Sterven is niet verdwijnen maar verhuizen naar het hart van de mensen die je dierbaar zijn. Daar zullen zij blijvend voortleven en ons nabij zijn".

...

Ik wens ons allen toe dat dit beeld (afbeelding van schilderij) een blijvend plaatsje mag krijgen op ons netvlies en in ons hart.....die "transparante mens" een bron van troost en eeuwige nabijheid.... dat Hij/ hij of zij, voort mag blijven leven in ons hart.

Stilte.....Piano

Vredeskaars wordt aangestoken

Vredeswens

Overal waar Jezus kwam begon Hij met:

" Sjalom, vrede zij u".

Hij wist zich verbonden

met de Bron van alle leven.

Vanuit die Bron mogen ook wij vrede ontvangen

en met elkaar delen.

Geven we elkaar een teken van vrede.

Vredeslied: Vrede voor jou

Geloofsgebed

V. Wij geloven, bij alle kwetsbaarheid van ons mensen,
in licht en liefde, waartoe we geroepen zijn.

**A. Wij geloven in elkaar als weggenoten
die in goede en kwade dagen
verwachtingen en verdriet delen,
die elkaars houvast willen zijn op weg naar morgen.**

V. Wij geloven dat wij leven
van wat anderen ons hebben voorgeleefd.
We houden dankbaar in ere
allen die ons wegen naar toekomst baanden.

**A. Wij geloven in de verbondenheid van mensen
over grenzen van dagen en jaren heen
We geloven in gisteren, vandaag en morgen.**

V. Wij geloven dat wij Hem ter harte gaan,
dat Hij ons nooit aan de vergetelheid zal prijsgeven.
Wij geloven in zijn trouw die duurt tot in eeuwigheid.

**A. Zijn naam is –zo staat geschreven-
“Ik zal er zijn” en “God met ons”.
Hij heeft onze namen in zijn hand geschreven.**

V. Wij geloven dat Hij wil voltooien
wat Hij in mensen begonnen is,
nieuwe hemel en nieuwe aarde.
Gods woord wordt waarheid: “zie ik maak alles nieuw”.

Lied: Houd mij in leven, wees gij mijn redding, steeds weer zoeken mijn ogen naar u, GvL psalm 25 III

Wij noemen hun namen en ontsteken een lichtje

Goede God, jij die bent in leven en voorbij de dood.....
Wij denken hier aan hen die door ons zo gemist worden en noemen nu hun namen; ook
steken wij een lichtje voor hen aan.....

Gebed

Liefdevolle God,
vol herinnering zijn onze gedachten,
vol verdriet omdat hun leven ten einde ging,
vol dankbaarheid ook om wat zij ons gaven.

Laten deze namen- waarmee wij hen kenden- niet vergeten raken;
laat de naam- waarmee Gij hen riep- niet verloren gaan.
Het werk van hun handen- nu ons toevertrouwd-
laat het niet tevergeefs geweest zijn.
Liefdevolle God, verzamel hun namen
voor goed in uw hand.

Dankbaarheid

V

Ook nu, of misschien juist nu wij verdrietig zijn,
juist nu we de warmte en genegenheid van die ander zo missen,
willen we ruimte maken om te danken.

A

**Dankbaar zijn we
denkend aan wat we ontvangen hebben:
die gewone dingen die ons vertrouwen schonken,
die kleine attenties die onze dagen kleur gaven,
die gesprekken over koetjes en kalfjes
die we nu zo missen.**

**Dankbaar zijn we
voor de wegen die we samen gegaan zijn;
met vallen en opstaan.
Dat we elkaars hand mochten vasthouden
als de weg soms te moeilijk was.**

**Ook zijn we dankbaar voor lieve mensen om ons heen
die samen met ons herinneringen delen
en zo de last van het verdriet verlichten.**

Lied: Taize: Blijf bij mij en waak hier met mij, wakend en biddend, wakend en biddend 5-6x herhalen

Voorbeden

Acclamatie: U die luistert in nabijheid, hoor ons bidden

Acclamatie

Nu wij ons zo verbonden weten met alle die ons zo lief waren,
vertrouwend dat zij zijn opgenomen in Gods Liefde
spreekt ons hart van medeleven voor hen die achterblijven.
Daarom bidden wij.....

Voor allen die moeten leven met een lege plaats aan hun zijde;
voor hen die treuren om het verlies van een kind, een kleinkind,
een vriend die wegviel uit hun kring,
om een gemis dat niet te noemen is.
Dat er voor hen een mens mag zijn

die zwijgen, troosten en meedragen kan.
Dat zij troost mogen ervaren van God,
die een God van levenden én van doden is.

Voor allen die treuren om dierbaren die nooit terugkwamen,
slachtoffers van natuurrampen, van aanslagen, van terreur;
voor de vele kinderen in vluchtelingenkampen, zonder ouders,
voor allen die, nog steeds, sterven door gebrek aan voedsel;
dat hun namen niet verdwijnen in het niets,
maar geschreven staan in de palm van Gods hand.

Acclamatie

Voor allen die niet vrij uit durven leven;
bevangen door angst voor epidemieën, natuurrampen, oorlogen,
dat vertrouwen de plaats van angst mag innemen.
Voor mensen die zich eenzaam voelen,
die geen toekomst zien
dat zij mogen ervaren hoe kostbaar ze zijn in Gods ogen en in onze ogen.

Voor ons, hier bijeen,
geef ons geloof in U onze God en Vader;
geef ons het geloof dat de dood het zal verliezen van het leven
dat het licht zal winnen van de duisternis,
de dag van de nacht.
Dat wij de dood niet verdringen,
niet leven in angst.
Dat wij elkaar op vleugels mogen dragen.

En we steken een kaarsje aan voor alle troosters,
lieve mensen die, als het erop aankomt ,
kunnen luisteren en er zijn.

Acclmatie

Laten we nog een moment stil zijn voor dat wat nog in ons leeft en deze avond niet
genoemd is.....

Goede God, wij kunnen niet geloven
dat het mensenleven uitdooft bij de dood,
dat er niets van overblijft....
U bent een God van levenden,
U kent ons, U draagt ons en wij bestaan in U,
U wilt niet dat wij sterven, maar leven.
Verhoor ons bidden voor allen die wij hier herdenken;
dat zij opgenomen mogen zijn in uw eeuwigheid.

Onze Vader

Allen

**Onze Vader,
wij zijn blij dat u de aarde omringt
met uw zorg en
dat gij onze God wilt zijn,
sterker en betrouwbaarder in de liefde
dan welke mens ook.**

**Dat uw naam heilig mag blijven,
want hij blijft een baken
voor meer menselijkheid en goedheid.
Laat uw rijk komen,
de kracht van de liefde waaraan
niemand kan weerstaan.**

**Uw wil kan niets anders dan liefde zijn.
Dat hij, op aarde en in de hemel, geschiede:
door ons toedoen,
meer dan wij soms vermoeden en durven hopen,
maar vooral door uw genade.**

**Het dagelijks brood dat voor ons
zo vanzelfsprekend op tafel komt,
is voor velen iedere dag een vraagteken.
Geef het aan iedereen
door onze bereidheid tot delen sterker te maken.**

Brood voor onderweg, Margreet Spoelstra

Naam die ons wenkt
ons richting geeft
onhoorbaar soms verloren
in alle ruis die ons omgeeft;
doe ons weer horen.

Naam die ons kent
ons staan en gaan
ons zwerven, ons vergeten;
die als wij vallen ons doet staan,
roep ons
doe ons meer weten.

Naam die ons brood is,
levensbron
met ons bestaan verweven,
naam als een levenslang verbond

jij roept
wij mogen leven.

wij breken het brood

Dat wij ons gesterkt mogen voelen door dit brood
nu in onze gedachten te delen met elkaar.
Brood voor de komende dagen,
Zijn brood zo nodig voor onderweg.

Dankwoordje

Langzaam komen we ah einde van deze herdenkingsviering.
Wij willen iedereen bedanken, jullie hier in de kerk en ook jullie thuis, dat we ons verbonden hebben rondom al die lieve mensen die zo gemist worden; hun namen weer hebben genoemd en voor hen een lichtje hebben aangestoken (dat jullie evt na de viering mee kunnen nemen).
Els en ik en ook Mieke, we hopen zo dat er woorden van troost en bemoediging hebben geklonken en dat dat jullie kracht en moed geeft om voort te gaan op jullie weg met alles wat op jullie pad komt.

En dan willen wij ook iedereen bedanken die aan deze viering hebben meegewerkt.
Paul die zich weer zo heeft ingezet om een mooie presentatie te maken, die in alles helemaal aansluit aan de viering.
Frank en Harry die er toch voor hebben gezorgd dat er mooie melodieën en woorden muzikaal geklonken hebben.
Els (Mieke) / Hetty
Niemand kunnen we missen in deze cirkel.
Dank jullie wel, allemaal.

Veel kracht wensen wij iedereen toe.
Blijf gezond en heb zorg om en voor elkaar.

Slotgedachte van Jacques Verhees

Op het dorpsplein stond een boom. Hij stond daar al vele jaren een deelde het leven van vogels, huizen en mensen om zich heen.
En hij gaf de tijd aan van zomer en winter, van de wisselende seizoenen in het dorp.
In het voorjaar zong hij groen omkransd:
“ Nu is het *lente*, de vogels komen weer in mij nestelen”.

In de *zomer* bood de boom schaduw aan mensen, die onder zijn takken neerzaten en daar het lief en leed van hun kleurrijke levens met elkaar uitwisselden.
In de *herfst* sierde de boom het dorpsplein met warme kleuren die tot mijmeren uitnodigden en tot omzien in dankbaarheid.
En in de *winter* stak de boom stoer en vertrouwen wekkend af tegen een ijle vrieshemel.
De boom was in de loop van veel jaren een deel van het dorpsleven geworden, verweven met levens van velen.
Totdat de boom, moe en oud geworden, zijn levenssappen ging verliezen, zoals ook de

mensen dat doen.

De dorps tuinman die erbij geroepen werd zag het; zijn dagen van groei en bloei waren geteld.

“Maar hoe dankbaar mogen we niet voor al die dagen zijn”, sprak hij tot de mensen op het dorpsplein.

“ En” , zei hij: “de plaats van de oude boom zal geen lege plaats in ons midden zijn. Uit zijn zaad groeien jonge scheuten die straks willen doen wat de oude boom gedaan heeft; schaduw en houvast bieden, voorjaar aankondigen en tot wijsheid uitnodigen in de herfst”.

En zo werden op het dorpsplein nieuwe bomen – nakomelingen - geplant.

En in het voorjaar zag je ; Ja, het zijn bladeren als die aan de oude vertrouwde boom.

En in de winter die volgde, zag je hoe jonge boomkruinen zich tegen de hemel aftekenden zoals de oude boom dat vroeger gedaan had.

En ook vogels kwamen er weer in hun takken nestelen.

Want de jonge bomen waren gastvrij en deelden van harte hun leven met velen; met vogels en mensen, groten en kleinen.

Zegenwens

Mogen wij voor elkaar een zegen zijn,
bij alles wat ons te doen staat,
bij alles wat we beleven mogen
bij alles wat ons overkomt.

Mogen wij voor elkaar een zegen zijn
in het leven dat we samen delen,
zo kwetsbaar als het is.
Moge God ons zegenen in zijn naam
“ Ik zal er zijn”. Amen

Slotlied: Die mij droeg op adelaarsvleugels GvL 594

Ter afsluiting een sheet met zingende roodborst met daarnaast de woorden:
Vogels zingen als ze blij zijn, maar ook als ze verdriet hebben.

Frank speelt nog een keer: Die mij droeg op adelaarsvleugels